

Arrest

nr. 73 609 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 18 juli 2011 houdende de niet-inoverwegingname van diens aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DE VRIES, die *loco* advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 november 2010 wordt aan de politiediensten van de stad Antwerpen de opdracht tot woonstcontrole gegeven.

1.3. Op 22 november 2010 wordt door de politiediensten van de stad Antwerpen de opdracht tot woonstcontrole uitgevoerd. Deze controle wordt herhaald op 25 en 30 november en op 3, 6 en 8 december. Op 8 december 2010 wordt een politieverslag opgemaakt waarin de data en tijdstippen van

de verschillende controles worden vermeld en wordt gesteld dat betrokkene niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres en er geen reactie kwam op diverse uitnodigingen.

1.4. Op 18 juli 2011 neemt de stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Uit de controle van 08/12/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van *"Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf. De vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

« Uit de controle van 08/12/2010 blijkt dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. "

Overwegende dat de bestreden beslissing zich baseert op één enkele woonstcontrole van 8 december 2010 dit terwijl de beslissing pas zeven maand later werd genomen;

Dat de eiser steeds op dit adres heeft verbleven en nog altijd daar verblijft, in tegenstelling tot wat de tegenpartij voorhoudt;

Dat de tegenpartij onmogelijk op basis van één enkele woonstcontrole kan tot het besluit komen dat de eiser niet op het door hem opgegeven adres zou verblijven, nu het altijd mogelijk is dat bij één enkele gelegenheid waarbij men zich heeft aangeboden op het adres van de eiser, hij afwezig was

Dat de eiser nooit een uitnodiging heeft gekregen van de politie of de cel regularisaties om zich ergens aan te bieden om te bevestigen dat hij een bericht zou hebben gekregen van de agenten die de woonstcontrole uitvoerden want anders had hij zich zeker aangeboden;

Dat het niet duidelijk is op basis van welke elementen de stad Antwerpen, cel regularisaties tot de conclusie is gekomen dat de eiser niet op het adres zou verblijven en er alleszins moet worden geoordeeld dat op basis van één enkele woonstcontrole uitgevoerd in december 2010 om dan zeven maanden later een beslissing van niet inoverwegingname te nemen van de aanvraag, niet een adequate wijze is om met zekerheid uit te maken of de eiser op het door hem verklaarde adres verblijft of niet;

Dat de eiser niet de mogelijkheid is gegeven om te antwoorden op een oproeping van de stad Antwerpen of een bericht van passage om te laten weten dat hij wel degelijk dit bericht heeft ontvangen en dat hij op dit adres verblijft;

Dat de tegenpartij toch de verplichting heeft om enkele keren zich aan te bieden op de woonplaats van de eiser om de effectiviteit van de verblijfplaats te controleren, want ieder mens kan een keer afwezig zijn van thuis en er kan van de eiser niet worden verwacht dat hij dag en nacht thuis blijft in afwachting van een controle;

Dat indien de eiser bij één enkele woonstcontrole niet aanwezig was, hij op zijn minst de mogelijkheid moest worden geboden om zich aan te bieden bij de politie of de gemeente om te bevestigen dat hij het bericht van de politie wel degelijk heeft ontvangen en om zijn verblijf op het opgegeven adres te bevestigen;

Dat de eiser geen kennis kan nemen van de details van het verslag van de woonstcontrole vooraleer hij kennis zal kunnen nemen van de elementen in het administratief dossier op het moment dat hij een bericht van vaststelling zal krijgen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij behoudt zich daarom nog het recht voor om andere argumenten en elementen te laten gelden om zich te verdedigen ten aanzien van de precieze inhoud van het verslag van woonstcontrole;

Dat op zijn minst echter toch kan worden gesteld dat het nogal voorbarig en overhaast is om op basis van een enkele woonstcontrole in december 2010 in juli 2011 de bestreden beslissing te nemen zonder

nog een bijkomende woonstcontrole uit te voeren op recentere datum, vlak voor het nemen van een beslissing, gelet op het tijdsverloop sinds december 2010;

Dat Uw Raad reeds heeft geoordeeld in een arrest n°4214 van 28 november 2007 dat een bestreden beslissing gebaseerd op een enkel verslag van woonstcontrole waarbij werd vastgesteld dat de betrokkene niet thuis was en dat hij zich niet zou hebben aangeboden volgend op ene oproeping van de politie, aangetast was door een kennelijke appreciatiefout (stuk 4 CCE no 4214 van 28 november 2007);

Dat de bestreden beslissing, door zich enkel te baseren op een enkele woonstcontrole van meer dan zeven maand voordien, waarbij de eiser nooit de mogelijkheid heeft gehad om zich aan te bieden na het kennis nemen van een bericht dat de politie is gepasseerd voor een verificatie van het adres, aangetast is door een appreciatiefout en een schending vertoont van de formele en materiële motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 62 en 9bis van de wet van 15 december 1980, evenals van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, in bijzonderheid van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt wel degelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit controle blijkt dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont.

2.3. Verzoeker voert in wezen aan dat het niet duidelijk is om welke reden in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet werkelijk op het door hem opgegeven adres zou verblijven, en dat er onmogelijk op basis van één enkele woonstcontrole tot het besluit gekomen kan worden dat hij niet op het door hem opgegeven adres zou verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing –die door verzoeker gekend is- wordt uitdrukkelijk verwezen naar de controle van 8 december 2010, waaruit wordt besloten dat de betrokkene niet op het opgegeven adres woont. Het desbetreffende controleverslag van 8 december 2010 bevindt zich in het administratief dossier. Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, zoals dit verslag, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt overigens niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortspuit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is derhalve niet aangetoond.

2.5. Verzoeker betoogt thans dat hij geen kennis kan nemen van de details van het verslag van woonstcontrole vooraleer hij kennis kan nemen van het administratief dossier naar aanleiding van het bericht van vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij kan hierin niet worden bijgetreden : uit niets blijkt dat hij, ter voorbereiding van zijn verzoekschrift, bij de verwerende partij geen inzage kon vragen en bekomen in het bedoelde politieverslag. Verzoeker laat daarenboven na aan te tonen dat hij een dergelijke poging tot inzage bij het bevoegde bestuur heeft ondernomen.

2.6. Het controleverslag van 8 december 2010, opgesteld door een wijkagent van de politie Antwerpen, afdeling Zuid / SB, bevindt zich, zoals reeds gesteld, in het administratief dossier, en lezing ervan leert dat de agent het volgende verklaart: *“Betrokkene kan niet worden aangetroffen op adres. Geen reactie op diverse uitnodigingen. Controles op : 22/11 – 12.00u / 25/11 – 17.00u / 30/11 – 14.00u / 03/12 – 15.00u / 06/12 – 13.00 / 08/12 – 15.00u.”*

Verzoekers argumentatie waarbij hij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op één enkele woonstcontrole en dat hij evenmin ooit een uitnodiging heeft gekregen om zich ergens aan te bieden om

te bevestigen dat hij een bericht zou hebben gekregen van de agenten die de woonstcontrole uitvoerden, mist derhalve feitelijke grondslag. Zijn verwijzing naar een arrest van de Raad met nummer 4214 van 28 november 2007 is bijgevolg evenmin dienstig.

2.7. Uit niets blijkt verder dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan het bestuur de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, zou hebben miskend. De gemachtigde van de burgemeester heeft zich immers – terecht – gebaseerd op het woonstverslag van de lokale politie en de daarin opgenomen gegevens. Nu uit dit verslag blijkt dat zes controles hebben plaatsgevonden op zes verschillende dagen over een tijdsperiode van 17 dagen en dit ook steeds op verschillende tijdstippen van de dag, en daarbij overigens ook uitnodigingen werden achtergelaten om zich aan te melden, waarop verzoeker klaarblijkelijk niet is ingegaan, is op geen enkele wijze aangetoond dat de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout zou hebben gemaakt of kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont. Verzoekers argument dat hij nooit uitnodigingen zou hebben gekregen om zich aan te bieden is niet meer dan een loutere bewering die wordt tegengesproken door de vermeldingen in het politieverslag, die, behoudens wanneer het tegendeel zou worden bewezen, hetgeen *in casu* niet het geval is, worden geacht met de waarheid overeen te stemmen.

2.8. Verzoeker heeft middels een schrijven van zijn raadsman d.d. 13 september 2011 nog bijkomende stukken aan het dossier toegevoegd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De overgemaakte stukken waren niet gekend door de verwerende partij, en bovendien weerhoudt niets verzoeker ervan een nieuwe aanvraag in te dienen die gepaard gaat met de bedoelde stukken. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat het eerste document, een verklaring is die geen melding maakt van de persoon van verzoeker en uitdrukkelijk vermeldt dat de verklaring geldig is tot eind juni 2008, zodat dit stuk niet dienstig is. De documenten die worden bijgevoegd op naam van verzoeker op het in de aanvraag vermelde adres en de getuigenissen van twee bureaus zijn evenmin van aard om aannemelijk te maken dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om, na kennisname van de hiervoor geschetste feiten zoals die blijken uit het verslag met betrekking tot de woonstcontrole, tot het besluit te komen dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont.

2.9. Waar verzoeker, ten slotte, nog aanvoert dat er zich een termijn van zeven maanden heeft opgebouwd tussen de laatste controle en het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat het verloop van deze periode van enige invloed zou kunnen zijn geweest op de inhoud van desbetreffende bestreden beslissing.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS